

Sygn. akt VI GC 333/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku, Wydział VI Gospodarczy

w składzie (...) SSR Andrzej Makówka

Protokolant Alicja Majorowska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w K.

przeciwko pozwanej Przedsiębiorstwu Produkcyjno – Usługowo – Handlowemu (...) sp. z o.o. w Ż.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 752,37 zł (siedemset pięćdziesiąt dwa złote trzydzieści siedem groszy) z ustawowymi odsetkami od 03 grudnia 2012 roku;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 227,00 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. oddala wniosek o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty;
4. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia

Sygn. akt: VI GC 333/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 grudnia 2014 r. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powódka (...) S.A. w K. wniosła o zasądzenie od pozwanej Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo - Handlowego (...) sp. z o.o. w Ż. kwoty 752,37 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 grudnia 2014 r. oraz kosztami postępowania. Podała, że pozwaną łączyła z pierwotnym wierzycielem tj. (...) ((...)) sp. z o.o. w W. (dalej spółka) umowa przewozu, z tytułu której pozwana obowiązana była zapłacić wynagrodzenie w wysokości 675,33 zł. Powódka podała, że nabyła wskazaną wierzytelność od spółki w drodze przelewu. Powódka do wartości roszczenia doliczyła odsetki za opóźnienie w zapłacie przewoźnego.

Nakazem zapłaty z dnia 31 grudnia 2014r., sygn. akt VI Nc-e 1760084/14 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, podnosząc zarzut nieistnienia roszczenia oraz z ostrożności procesowej - przedawnienia. Na wypadek uwzględnienia powództwa, wniosła o rozłożenie świadczenia na 10 miesięcznych rat.

Wobec skutecznego wniesienia przez pozwaną sprzeciwu, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w całości i postanowieniem z dnia 26 stycznia 2015 roku przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rybniku Wydziałowi Gospodarczemu.

Sąd ustalił:

Pozwana w dniu 16 grudnia 2013 r. zleciła spółce transport przesyłki krajowej, objętej listem przewozowym nr (...).

Dowód: list przewozowy k. 60

Spółka w dniu 17 grudnia 2013 r. wykonała usługę transportową i doręczyła przesyłkę adresatowi.

Dowód: potwierdzenie doręczenia przesyłki k. 58

Spółka w dniu 31 grudnia 2013 r. wystawiła fakturę nr (...), obejmującą należne jej wynagrodzenie w kwocie 675,39 zł, z terminem płatności na 17 stycznia 2014 r.

Dowód: faktura k. 41-42

Pozwana nie zapłaciła należności z faktury. W dniu 24 lipca 2014 r. spółka sprzedała powódce wierzytelność do pozwanej z faktury nr (...) z dnia 31 grudnia 2013 r.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikiem k. 38-40

Sąd zważył:

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Powódka wykazała dowodami z dokumentów, że doszło do przelewu wierzytelności na jej rzecz, jak również, że przedmiot umowy przelewu wierzytelności istniał w wysokości wskazanej w załączniku do umowy cesji.

Roszczenie pieniężne będące przedmiotem cesji wynikało z zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem umowy przewozu, uregulowanej w art. 774 k.c. Zgodnie z tym przepisem, przewoźnikowi w zamian za przewóz rzeczy lub osób należy się od zlecającego wynagrodzenie. Powódka udowodniła istnienie tego roszczenia przedstawiając fakturę oraz list przewozowy z dowodem doręczenia, które potwierdziły wykonanie przez pierwotnego wierzyciela usługi przewozowej dla pozwanej, jej koszt oraz brak zapłaty przez pozwaną należności.

Pozwana, chociaż zaskarżyła nakaz w całości, nie wypowiedziała się co do tych faktów, poprzestając na ogólnikowym zarzucie nieistnienia roszczenia oraz ewentualnym powołaniu się na przedawnienie dochodzonego pozwem roszczenia.

W sprzeciwie pozwana nie odniosła się do umowy przelewu, kwestionując samo istnienie zobowiązania wobec pierwotnego wierzyciela z tytułu umowy przewozu oraz podnosząc zarzut przedawnienia tego roszczenia.

W myśl art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W okolicznościach sprawy uniknięcie przez pozwaną jednoznacznego wypowiedzenia się co do faktów przedstawionych w pozwie, potraktowano jako próbę uniknięcia odpowiedzialności za zaciągnięte zobowiązanie.

Odnosząc się z kolei do zarzutu przedawnienia, okazał on się całkowicie chybiony. Roszczenie pozwu stało się wymagalne z dniem 17 stycznia 2014 r., pozew wniesiono w dniu 3 grudnia 2014 r., a zatem przed upływem rocznego terminu przedawnienia roszczeń z tytułu umowy przewozu (art. 792 k.c.).

Wobec powyższego na podstawie art. 774 k.c. w zw. z art. 509 § 1 i 2 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. powództwo uwzględniono w całości.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c. stanowiącego, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Z kolei od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

O kosztach postępowania postanowiono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. obciążając nimi pozwaną jako stronę przegrywającą proces. Na ich wysokość 227 zł złożyły się opłata sądowa od pozwu 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 180 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.

Na podstawie art. 320 k.p.c. oddalono wniosek pozwanej o rozłożenie należności na raty. Pozwana w żaden sposób nie wykazała bowiem istnienia przesłanki „szczególnie uzasadnionego przypadku” poprzestając na gołosłownych twierdzeniach o trudnej sytuacji finansowej. Wartość należności głównej była na tyle niska, że rozkładanie jej na raty nawet w przypadku wyjątkowo trudnej sytuacji finansowej pozwanej nie miałyby żadnego sensu.

Na podstawie art. 333 § 2 k.p.c. wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności, zasądzono bowiem należność z dokumentu prywatnego, którego prawdziwość nie została w procesie zaprzeczona.

sędzia